

[Undervisningsministeren.]

institutioner, da jeg finder, at den måske ikke er helt svarende til de rigtige forhold.

Jeg noterede med tilfredsstillelse, at det ærede medlem hr. Fr. Kristiansen var enig med ministeriet i dets betragtning om bygningstilskuddet. Det punkt vedrørende elevunderstøttelse ved højskolerne, som det ærede medlem til slut fremhævede, vil jeg gerne sige et par ord om. Jeg ved ikke, om det er det ærede medlem bekendt, at der fra undervisningsministeriets side efter samråd med folketingets finansudvalg er stillet et forslag, som betyder en ikke uvæsentlig ændring også på det punkt, det ærede medlem her var inde på. Jeg imødeser, at vi, måske endda i den uge, vi nu går ind i, skulle kunne stå overfor det glædelige resultat, at det faktisk træder i kraft. Det gælder i høj grad også om, at det træder hurtigt i kraft, så det kommer ud til skolerådene så hurtigt som muligt. Jeg nævner det blot for at sige, at selve den ting, det ærede medlem rørte ved, har vi taget op, og jeg håber med lovgivningsmagts tilslutning at kunne få forslaget gennemført.

På den anden side, kan man jo ikke være helt blind for, at den stærke stigning i løningerne, som har fundet sted i krigsårene og efterkrigsårene også for de unge naturligvis må medføre, at de unge selv yder en vis betaling. Jeg synes ikke, vi fuldkommen kan se bort fra, at den unge mand, som ønsker at komme på en højskole, og som har haft et virkelig vellønnet arbejde, naturligvis også må betale en vis del for sin egen uddannelse. Så er der spørgsmålet om at finde det rette, og jeg giver det ærede medlem ret i, at det, vi var nået til ved den forholdsvis stigning af fradraget med de høje indtægter, for en række af de unge har ramt for hårdt, og det er det, vi nu imødegår ved det ændringsforslag, som er stillet til finanslovsforslaget i folketingets finansudvalg.

Jeg har blot gjort denne bemærkning, fordi jeg ikke synes, det ville være helt rigtigt, hvis de unge, som har haft en betydelig indtægt, ikke selv skulle medvirke med noget.

Krarup: Jeg er ganske enig med den højtærede minister i, at man skal ikke drage en sammenligning mellem højskoler, som er af mere privat karakter, og statsinstitutioner. Statsinstitutioner er noget for sig. Jeg kan også forstærke det og sige, at jeg er noget bange for, at man ved disse opgaver, som løses ved det private initiativ, går for vidt med at søge statsstøtte,

hvorved man kommer ind i en ikke altid heldig afhængighed af staten. Når jeg brugte den vending, som jeg gjorde, er det, fordi der for mig at se, er en øjensynlig forskel på de levevilkår man giver den, for at bruge det samme udtryk som før, afsporede ungdom og de unge, man ser på højskolerne, hvor vedligeholdelsen af skolerne på grund af tidens vanskeligheder lader meget tilbage at ønske. Og om dette sagde jeg, at man skylder den sunde ungdom lige så gode vilkår, som man giver dem, man kan kalde den syge ungdom — uden at bruge for stærke udtryk. Og kan en højskole som privat institution ikke klare sig, er det rimeligt, at man søger at få det tilskud, som staten giver til alle gode opgaver, noget forhøjet. Men som sagt, jeg giver den højtærede minister ret i, at den sammenligning, jeg drog, kunne misforstås.

Fr. Kristiansen: Jeg vil meget gerne takke undervisningsministeren, fordi spørgsmålet angående ændring i elevunderstøttelserne er taget op. Det er selvfølgelig ikke min mening, at den unge skal fritages for at yde sit bidrag til højskoleophold, men højskoleopholdet — det gælder i hvert fald opholdet på en landbrugsskole — koster vel for tiden et beløb på 1 500 kr. eller deromkring, og det er et meget betydeligt offer for en ubemidlet mand, selvom han måske har haft en løn på 4 000 kr. i et år. Han skal deraf jo også betale sit eget forbrug af tøj og andre fornødenheder, og så fremkommer der alligevel et stort minus med hensyn til de muligheder, han har i retning af at spare penge op til en fremtidig etablering. Vi har altså haft eksempler på, at unge mænd, der har været således stillet, at de ingensomhelst hjælp kunne få fra hjemmet, ikke har været i stand til at få understøttelse, og selvom jeg mener, at de godt kan betale halvdelen af deres ophold, så er der derfra og til at betale det hele dog et ret væsentligt skridt.

Undervisningsministeren (Hartvig Frisch): Jeg vil gerne overfor det ærede medlem hr. Krarup sige, at jeg nu helt forstår indholdet af den bemærkning, det ærede medlem fremsatte før, og det glæder mig, at han for sit vedkommende udtalte sig, som han gjorde, vedrørende forholdet mellem det private og det statslige i dette spørgsmål. Jeg synes nemlig, det er vigtigt, at vi, når vi behandler dette område, er klar over, hvad grund vi står på. Vi ønsker jo i høj grad — det tænker jeg, vi alle gør i denne sal — at støtte dette arbejde, men vi må naturligvis samtidig